

IZBA ARCHITEKTÓW
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

KRAJOWA RADA IZBY ARCHITEKTÓW RP

Warszawa, 12 grudnia 2013 r.

I.dz. 497/KRIA/2013/w

Pan
Adam Szejnfeld
Przewodniczący Nadzwyczajnej Komisji
ds. związanych z ograniczaniem biurokracji

dot. projekt ustawy, druk nr 1576

Szanowny Panie Przewodniczący, Wysoka Komisjo,

Izba Architektów RP, czynnie uczestnicząc w pracach Komisji, pragnie zwrócić uwagę na wybrane kwestie związane z wykonywaniem zawodu architekta mające bezpośredni wpływ na treść i jakość przyjmowanych w ramach deregulacji rozwiązań legislacyjnych. Do najważniejszych, w naszej opinii, należy zaliczyć:

- status zawodu urbanisty;
- ułatwienia w dostępie do zawodu architekta, w tym w zakresie praktyki i uprawnień;
- rozwiązania związane z przynależnością do izb samorządu zawodowego;
- zagadnienia „zabudowy zagrodowej”.

Planowana likwidacja samorządu zawodowego urbanistów wraz z liberalizacją zasad wykonywania tego zawodu sprowadzające się do praktycznego braku wymagań w zakresie projektowania przestrzeni odbędzie się kosztem ładu przestrzennego, czego skutki odczujemy wszyscy. Przyjęcie takiego rozwiązania, gdyby spotkało się z liberalizacją zasad lokalizacji zabudowy oraz swobodą obrotu ziemią, prowadzi do przekreślenia zasad planowego gospodarowania przestrzenią pozostawiając tą kwestię wyłącznie „niewidzialnej ręce rynku”, czego opłakane skutki mogliśmy i możemy obserwować na wielu innych polach. Jeżeli w ramach ustawy deregulacyjnej ustawodawca określa i uznaje za zasadne wymagania np. w przypadku biegłych rewidentów 15-letniej praktyki to zupełnie niezrozumiałym jest przyjęcie, że urbanista działając na wspólnej wartości jaką jest przestrzeń nie musi mieć kierunkowego wykształcenia i nie musi wykazywać się żadną praktyką.

Izba Architektów RP z zadowoleniem przyjmuje zapowiedź wprowadzenia ułatwień w dostępie do zawodu architekta. Z naszych obserwacji wynika, że do głównych przeszkód wejścia absolwentów wydziałów architektura i urbanistyka na rynek pracy zaliczyć należy system praktyk, brak możliwości powrotu architektów na budowę oraz wykonywanie zawodu architekta przez inne grupy zawodowe, nieposiadające odpowiedniego wykształcenia, praktyki, uprawnień oraz przynależności samorządowej.

W zakresie systemu praktyk w załączeniu przedstawiamy projekt zapisów legislacyjnych wraz z uzasadnieniem.

W zakresie przynależności samorządowej Izba Architektów RP stoi na stanowisku, że celem powołania izb samorządu zawodowego jest piecza nad wykonywaniem zawodu. Z tego względu popieramy wszystkie rozwiązania zmierzające w tym kierunku oraz oparte na symetrii rozwiązań

w odniesieniu do samorządu zawodowego inżynierów budownictwa. Obecne rozwiązania, pozwalające inżynierom budownictwa wykonywać niektóre elementy zawodu architekta w ramach swojego samorządu, z równoczesnym asymetrycznym obowiązkiem przynależności architektów wykonujących niektóre elementy zawodu inżyniera budownictwa do obcego samorządu należy uznać za wyjątkowo niesystemowe i nielogiczne. Z pewnością uporządkowanie tej kwestii wpłynie na poprawę niedopuszczalnego z punktu widzenia techniki legislacji zapis projektu art.5 projektu ustawy samorządowej podzielony na ustępy, punkty, podpunkty, litery, a w końcu jeszcze na tirety.

W tym zakresie zmianie powinna ulec treść Art. 5 zmiana 5 projektu ustawy o ułatwianiu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych, będącego nowelizacją art. 5 ustawy o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów, która powoduje utrudnienie dostępu do zawodów architekta oraz inżyniera budownictwa. Utrzymuje bowiem obowiązek przynależności osób posiadających uprawnienia budowlane w specjalności architektonicznej do dwóch różnych izb. Wprowadza to chaos, oraz brak możliwości sprawowania pieczy przez Izbę Architektów RP nad wszystkimi elementami wykonywania zawodu architekta. Dodatkowo wprowadza nierówność wobec prawa osób przystępujących do egzaminu na uprawnienia budowlane w zakresie specjalności architektonicznej w ograniczonym zakresie, polegającą na tym, iż zgodnie z projektem ustawy, te same uprawnienia będą mogły być nabywane w dwóch izbach, na podstawie różnych egzaminów. Nadto wskazać należy, iż to Izba Architektów RP powinna odpowiadać za dopuszczenie kandydatów do wykonywania uprawnień budowlanych w specjalności architektonicznej, z uwagi na fakt, iż posiada odpowiednie przygotowanie merytoryczne osób nadających przedmiotowe uprawnienia oraz odpowiednie organy dyscyplinarne uprawnione do weryfikacji odpowiedzialności zawodowej i dyscyplinarnej.

Nadto, według Izby Architektów RP, Art. 1 zm. 4 lit b) dotyczący nowelizacji art. 14 ust. 3 pkt. 3 ustawy Prawo budowlane powinien otrzymać brzmienie:

„3. do kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń:

- a) ukończenia studiów drugiego stopnia ~~lub pierwszego stopnia~~ na kierunku odpowiednim dla danej specjalności,
- b) odbycia ~~odpowiednio~~ półtorarocznej ~~lub trzyletniej~~ praktyki na budowie;”

Izba Architektów RP podnosi, iż zapis Art. 1 zm. 4 lit b) projektu ustawy deregulacyjnej dotyczący nowelizacji art. 14 ust. 3 pkt. 3 ustawy Prawo budowlane wprowadza wyjątek od zasady, iż uprawnienia w nieograniczonym zakresie może nabyć osoba tylko i wyłącznie po ukończeniu studiów II stopnia na kierunku odpowiednim. Taka reguła występuje bowiem w przypadku uprawnień nieograniczonych w specjalnościach do projektowania oraz w przypadku uprawnień łącznych projektowo - wykonawczych. Wprowadzenie wyjątku, zgodnie z którym nieograniczone uprawnienia do kierowania robotami budowlanymi można nabyć już po ukończeniu studiów pierwszego stopnia nie znajduje według Izby Architektów RP żadnego uzasadnienia. Uprawnienia nieograniczone w każdej specjalności wymagają odpowiedniej profesjonalizacji usług, a zdobyte wykształcenie magisterskie jest podstawą w tym zakresie.

Ponadto chcielibyśmy zwrócić uwagę Szanownej Komisji na zapisy projektu Rozporządzenia w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (dalej jako „Rozporządzenie”), załączonego do Ustawy o ułatwieniu dostępu do niektórych zawodów regulowanych. Izba Architektów RP jest w pełni świadoma, iż Wysoka Komisja nie będzie wprowadzać zmian do przedmiotowego Rozporządzenia, gdyż jego treść zależy, zgodnie z art. 16 projektu ustawy Prawo budowlane, do odpowiedniego Ministra właściwego do spraw budownictwa, lokalnego planowania, zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa. Jednakże mając na uwadze, iż przedmiotowe Rozporządzenie zostało tak skonstruowane przez normodawcę, że każda dokonana w nim zmiana wpływa na znaczenie i zakres stosowania pojęć ustawowych, takich jak np. kierunek odpowiedni i pokrewny, a tym samym na

zakres nadawanych uprawnień w rozumieniu art. 14 ust. 3 projektu ustawy Prawo budowlane, podnosimy co następuje.

W zakresie powrotu architektów na budowę, co zawsze stanowiło obok projektowania architektonicznego podstawę właściwego wykonywania zawodu, z satysfakcją odnotowujemy przewidzianą ustawą deregulacyjną możliwość zrzeszania architektów posiadających nieograniczone uprawnienia do kierowania robotami budowlanymi w odniesieniu do architektury obiektu oraz wprowadzenie nowego typu uprawnień projektowo- wykonawczych. Zwracamy jednak uwagę, że nadawanie tych uprawnień wymaga usunięcia istniejącej luki prawnej, uniemożliwiającej w chwili obecnej ich faktyczne nadawanie. Luka ta jest spowodowana brakiem określenia w załączniku do Rozporządzenia o samodzielnych funkcjach technicznych w budownictwie wykształcenia odpowiedniego dla tych uprawnień. Z tego też względu od wielu lat uprawnienia wykonawcze w zakresie architektury obiektu są uprawnieniami „martwymi”. Mamy nadzieję, że ten oczywisty błąd legislacyjny zostanie przy okazji ustawy deregulacyjnej usunięty z załącznika do Rozporządzenia o samodzielnych funkcjach technicznych w budownictwie..

Należy także przy tej okazji zwrócić uwagę, że sformułowane dotychczasowe prawo przedstawicieli innego zawodu- inżynierów budownictwa- do uzyskiwania wykonawczych uprawnień w zakresie architektury poprzez fakt posiadania uprawnień konstrukcyjno – budowlanych powinno zostać zlikwidowane. Izba Architektów RP wskazuje, iż propozycja tekstu Rozporządzenia w nowo brzmiącym § 11 ust. 1 pkt 2 projektu Rozporządzenia w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie, powinna otrzymać brzmienie:

„2) kierowania robotami budowlanymi w zakresie, o którym mowa w pkt 1 ~~oraz w § 10 ust. 1 pkt 2.~~”

W innym przypadku powstaje ewidentna sprzeczności § 11 ust. 1 pkt 2 projektu Rozporządzenia z art. 14 ust. 3 ustawy Prawo budowlane polegająca na tym, iż zapis § 11 ust. 1 pkt 2 odsyła sekwencją „[...] oraz w § 10 ust. 1 pkt 2.” do uprawnień w specjalności architektonicznej bez ograniczeń, co w konsekwencji jest równoznaczne z posiadaniem tych uprawnień bez spełnienia formalnych warunków określonych w art. 14 ust. 3. Zgodnie z ustawą Prawo budowlane nadawanie uprawnień wynika z uzyskanego wykształcenia, odbytej praktyki zawodowej oraz pozytywnie zdanego egzaminu. Natomiast Rozporządzenie w tym zakresie wprowadza dodatkową zasadę, zgodnie z którą nabycie uprawnień wykonawczych w specjalności architektonicznej w nieograniczonym zakresie wynika bezpośrednio z faktu posiadania nieograniczonych uprawnień wykonawczych w specjalności konstrukcyjno- budowlanych. Jest to poważna wada legislacyjna, polegająca na sprzeczności przepisów wykonawczych z ustawą, którą sygnalizujemy Szanownej Komisji a z którą zwrócimy się bezpośrednio do Ministra na etapie prac nad ostatecznym kształtem Rozporządzenia. Przyjęcie takich rozwiązań poszerzy możliwość odbycia praktyk i podjęcia pracy dla dużej rzeszy naszych absolwentów, którzy obecnie zmuszani są do podejmowania się innych zajęć poza posiadany zawodem.

Podkreślenia wymaga również, iż podjęta przez środowisko zawodowe Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa próba nowelizacji § 16 ust. 2 (zgodnie z projektem § 10 ust. 2) Rozporządzenia o samodzielnych funkcjach technicznych w budownictwie dotycząca rozszerzenia ograniczonego prawa wykonywania zawodu architekta poprzez likwidację obecnych ograniczeń tzw. „zabudowy zagrodowej”, to nic innego niż wskazanie furtki, którą nieodpowiednio wykształceni absolwenci inżynierii budowlanej mogą wykonywać odmienny zawód architekta. Rozwiązanie to wywodzi się z powojennego sposobu na uzupełniania braków kadrowych w obliczu konieczności odbudowy kraju. Stosowane było także w okresie „gomułkowskiej” Polski Ludowej, częściowo z powodu wymienionych braków kadrowych, częściowo jako przejaw walki z kulturą reprezentowaną przez architekturę. Zdumiewa kontynuacja tych pomysłów w obecnych realiach historycznych i cywilizacyjnych.

W uzasadnieniu przychodzi nam- Izbie Architektów RP- po raz kolejny opisywać podstawowe różnice pomiędzy zawodem architekta i inżyniera budownictwa. Opierają się one na odmiennych umiejętnościach podczas rekrutacji na studia, odmiennym systemie szkolenia i programie nauczania,

odrębnym zakresie wykonywanych obowiązków zawodowych, odmiennej roli w procesie planowania, projektowania i realizacji inwestycji, odmiennych definicjach ustawowych, odmiennego statusu w odniesieniu do pojęcia zawodu zaufania publicznego oraz odmiennych regulacjach unijnych, zwłaszcza w zakresie automatycznego uznawania kwalifikacji zgodnie z Dyrektywą 2005/36/UE. Ponowne przytaczanie tej argumentacji dla osób rzeczywiście zaangażowanych w aktywne śledzenie procesów deregulacji jest zbędne. Osobom zaś, którym zagadnienia współtworzenia kultury poprzez projektowanie architektoniczne są obce, i dla których zawód architekta oraz zawód inżyniera budownictwa kojarzą się wyłącznie z tzw. zawodem „budowlańca” można przybliżyć absurdalność tych rozwiązań poprzez odniesienie do bardziej prawdopodobnie wyczuwalnych różnic w obrębie innych zawodów.

W obecnych realiach nikt nie wpadłby na pomysł aby np. z powodu niedoboru lekarzy nadać ograniczone uprawnienia do leczenia ludzi osobom, które posiadają nie tylko pokrewne, ale nawet bardzo pokrewne wykształcenie tzn. lekarzom weterynarii. Te dwa zawody podobnie jak zawód architekta i inżyniera budownictwa rozdzielone są już od studiów. Przejawia się to również w zasadnym istnieniu dwóch izb. Nawet w zawodach wywodzących się z jednego kierunku studiów istnieje jasny podział kompetencji i odpowiedzialności tzn. **jasny rozdział zawodów**. W zawodach medycznych nie zostało powierzone np. anestezjologom ograniczone wykonywanie operacji a w zawodach prawniczych rozdział ten jest jeszcze bardziej wyrazisty – np. osoba wykonująca zawód notariusza nie może wykonywać zawodu adwokata i odwrotnie.

Należy także wskazać na skutki zaproponowanej regulacji przejawiające się demontażem obecnego systemu szkolenia na kierunkach architektura i urbanistyka. Stawiane w procesie rekrutacji wymagania, odnoszące się do wiedzy, talentu i specjalnych umiejętności, są na tyle wysokie, że o jedno miejsce na tych kierunkach stara się kilka, a bywa że i kilkanaście osób podczas gdy na kierunki inżynierskie niektóre uczelnie mają problem z zebraniem pełnego składu. Jeżeli zatem, idąc śladem omawianej propozycji, przyjąć pomysł dalszego otwierania furtki, którą młodzież nie potrafiąca sprostać wymogom wymagającej rekrutacji, uzyskuje ograniczone uprawnienia do wykonywania odmiennego niż wyuczony zawodu, to przekreśla się sens istnienia obecnego systemu kształcenia wyższego w obrębie tych zawodów.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż załącznik do Rozporządzenia w wersji projektowej dołączonej do ustawy deregulacyjnej, nadal utrzymuje błędny stan zastany z „poprzedniego systemu”, wskazujący, iż w specjalności architektonicznej oraz konstrukcyjno budowlanej kierunki studiów architektura i urbanistyka oraz inżynieria budowlana traktuje się jako kierunki pokrewne. Jest to w ocenie Krajowej Rady IARP nieuprawnione, z uwagi na fakt, iż zakres przedmiotowy na etapie kształcenia zawodu mgr. inż. architekt oraz mgr. inż. budownictwa różni się od siebie w sposób znaczny, nadto prowadzi do wykonywania dwóch odrębnych zawodów, sprawujących różne funkcje w procesie inwestycyjnym.

Załącznik

PROJEKT USTAWY

o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych

Art. 1.

W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

2) w art. 12:

c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a–4h w brzmieniu:

„4a. Egzamin składa się z części pisemnej, ~~przeprowadzanej w formie testu~~, oraz z części ustnej.

Uzasadnienie:

Po odbyciu praktyki zawodowej praktykant powinien posiadać zarówno wiedzę teoretyczną jak i praktyczną gwarantujące bezpiecznie świadczenie usług dla swoich klientów. Egzamin powinien sprawdzać poziom nabytej wiedzy i umiejętność jej praktycznego zastosowania. Zapis o przeprowadzaniu części pisemnej egzaminu tylko w formie testowej, jaki proponowany jest w ustawie, ogranicza formę sprawdzenia wiedzy jedynie do wyboru poprawnych odpowiedzi. Nie daje możliwości sprawdzenia umiejętności rozwiązywania problemów np. projektowych w odniesieniu do umiejętności czytania przepisów i poprawności ich stosowania (np. w formie rysunków). Wykreślenie zapisu, że część pisemna przeprowadzana jest jedynie w formie testu nie wyklucza tej formy a równocześnie czyni możliwość sprawdzenia wiedzy w innych formach (rysunki, wypisy warunków wynikających z dokumentów itp.).

4) w art. 14:

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Uzyskanie uprawnień budowlanych w specjalnościach, o których mowa w ust. 1, wymaga:

1) do projektowania bez ograniczeń:

- a) ukończenia studiów drugiego stopnia na kierunku odpowiednim dla danej specjalności,
- b) odbycia ~~rocznej~~ **półtorarocznej** praktyki przy sporządzaniu projektów,
- c) odbycia ~~rocznej~~ **półrocznej** praktyki na budowie;

2) do projektowania w ograniczonym zakresie:

- a) ukończenia:
 - studiów pierwszego stopnia na kierunku odpowiednim dla danej specjalności lub
 - studiów drugiego stopnia na kierunku pokrewnym dla danej specjalności,
- b) odbycia ~~rocznej~~ **półtorarocznej** praktyki przy sporządzaniu projektów,
- c) odbycia ~~rocznej~~ **półrocznej** praktyki na budowie;

5) do projektowania i kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń:

- a) ukończenia studiów drugiego stopnia na kierunku odpowiednim dla danej specjalności,
- b) odbycia ~~rocznej~~ **półtorarocznej** przy sporządzaniu projektów,
- c) odbycia ~~półtorarocznej~~ **rocznej** praktyki na budowie;

6) do projektowania i kierowania robotami budowlanymi w ograniczonym zakresie:

- a) ukończenia:

- studiów pierwszego stopnia na kierunku odpowiednim dla danej specjalności lub
 - studiów drugiego stopnia na kierunku pokrewnym dla danej specjalności,
- b) odbycia ~~rocznej~~ **półtorarocznej** praktyki przy sporządzaniu projektów,
- c) odbycia ~~półtorarocznej~~ **rocznej** praktyki na budowie.”,

c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a–4d w brzmieniu:

„(...)

4b. Za równorzędną z praktyką zawodową polegającą na bezpośrednim uczestnictwie w pracach projektowych, o której mowa w ust. 4, można uznać roczną praktykę przy sporządzaniu projektów, odbytą pod patronatem osoby posiadającej ~~odpowiednie~~ **uprawnienia budowlane bez ograniczeń oraz będącej członkiem samorządu zawodowego przez okres co najmniej 5 lat, zwanej dalej „patronem”**.

Konsekwentnie:

Art. 14 ust. 4 ustawy Prawo budowlane otrzymuje brzmienie:

„Warunkiem zaliczenia praktyki zawodowej jest praca polegająca na bezpośrednim uczestnictwie w pracach projektowych albo na pełnieniu funkcji technicznej na budowie pod kierownictwem osoby posiadającej ~~odpowiednie~~ **uprawnienia budowlane bez ograniczeń oraz będącej członkiem samorządu zawodowego przez okres co najmniej 5 lat**, a w przypadku odbywania praktyki za granicą pod kierunkiem osoby posiadającej uprawnienia budowlane odpowiednie w danym kraju.”

Uzasadnienie:

Prowadzący praktykę jest osobą o określonych kompetencjach zawodowych, pod której kontrolą praktykant uzyskuje praktyczną wiedzę zawodową podczas praktyki zawodowej.

Okres praktyki zawodowej powinien być nadzorowany przez uprawnionego projektanta, którego kwalifikacje potwierdzone są przez kompetentne władze (samorząd zawodowy) posiadającego co najmniej 5 letni staż w wykonywaniu zawodu (osoba legitymująca się min. 5 letnią przynależnością do samorządu, która nie została skazana w tym okresie prawomocnym wyrokiem sądu (należy bowiem pamiętać, że praktyka zawodowa ma na celu nie tylko przekazanie technicznej wiedzy wykonywania zawodu ale również np. etyki).

Prowadzący musi posiadać kontrolę i szczegółową wiedzę nad przebiegiem praktyki zawodowej odbywanej przez praktykanta.

W większości przypadków prowadzącym praktykę jest pracodawca praktykanta.

We wszystkich krajach Unii Europejskiej określone są wysokie wymagania wobec osoby prowadzącej praktykę.

c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a–4e w brzmieniu:

„(...)

4b. Za równorzędną z praktyką zawodową polegającą na bezpośrednim uczestnictwie w pracach projektowych, o której mowa w ust. 4, uznaje się ~~rocznej~~ **półtoraroczną**

praktykę przy sporządzaniu projektów odbyłą pod patronatem osoby posiadającej odpowiednie uprawnienia budowlane, zwanej dalej „patronem”.

(...)”

Uzasadnienie:

W procesie rozwoju projektanta wykształcenie akademickie prowadzi do kwalifikacji, jakie powinny zapoczątkować pracę zawodową.

Dodatkowa praktyka zawodowa jest potrzebna, aby wiedzę teoretyczną przełożyć na profesjonalne postępowanie projektanta mogącego w pełni reprezentować i przejąć odpowiedzialność za interes klienta, użytkowników budynków i interes społeczny podczas wykonywania wolnego zawodu.

Doświadczenie zawodowe pozwala z kolei na wprowadzenie wiedzy akademickiej w działania praktyczne.

Praktyka zawodowa prowadzi do rozwoju specjalistycznych umiejętności na różnorodnych polach wykonywania zawodu projektanta jako rezultat umiejętności i zainteresowań lub jako rezultat konkretnych zleceń. (często decyduje o przyszłym kierunku działań zawodowych).

Projektowanie budynków jest czymś innym niż ich wznoszenie. Proces projektowania zawiera w sobie wiele innych niż techniczno-wykonawcze aspektów wykonywania zawodu (np. umiejętność uzgadniania projektu, umiejętność czytania uwarunkowań zawartych w przepisach prawa lub miejscowych planach, umiejętność koordynacji wszystkich branż i elementów występujących w budynku). Wznoszenie budynku – budowanie, jest związane z umiejętnością czytania dokumentacji projektowej i odtworzenia jej zapisów w rzeczywistości. Dlatego też w przypadku uprawnień projektowych niezbędne jest poznanie całego procesu projektowego, a jedyne jako uzupełnienie - zrozumienie na budowie w jaki sposób dokumentacja jest odczytywana i realizowana. Zamknięcie całości praktyki zawodowej do 2 lat przyjmuje się za słuszne rozwiązanie i jest ono rozwiązaniem standardowym w krajach Unii Europejskiej. W krajach, w których wymagana jest praktyka zawodowa do uzyskania uprawnień projektowych czas odbywania praktyki projektowej jest dłuższy (z reguły półtoraroczny) od czasu praktyki na budowie.

Mając na uwadze bezpieczeństwo projektowanych budynków, oraz bezpieczeństwo klientów użytkujących budynki, dla wykonania prawidłowego projektu wydaje się sensownym w odniesieniu do uprawnień do projektowania w danej specjalności, zmiana proporcji przyjętych w projekcie ustawy z podziałów: z roku na pół roku odbywania praktyki na budowie i z roku na półtora roku praktyki przy sporządzaniu projektów.

7) w art. 20 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Projektant ma obowiązek zapewnić sprawdzenie projektu architektoniczno-budowlanego pod względem zgodności z przepisami, w tym techniczno-budowlanymi, przez osobę posiadającą uprawnienia budowlane do projektowania bez ograniczeń w odpowiedniej specjalności **i są członkami samorządu zawodowego przez okres co najmniej 5 lat.**”;

Uzasadnienie:

Sprawdzający projekt jest osobą o określonych kompetencjach zawodowych, gwarantującą, że wykonany projekt po realizacji będzie bezpieczny dla społeczeństwa – przyszłych jego użytkowników.

Osoba sprawdzającego powinna posiadać kwalifikacje potwierdzone są przez kompetentne władze (samorząd zawodowy) i powinna posiadać co najmniej 5 letni staż w wykonywaniu zawodu (osoba legitymująca się min. 5 letnią przynależnością do samorządu, która nie została skazana w tym okresie prawomocnym wyrokiem sądu

We wszystkich krajach Unii Europejskiej określone są wyższe wymagania wobec osoby sprawdzającej niż projektanta.

Mając na uwadze powyższe, wyrażamy nadzieję, iż sformułowane powyżej uwagi oraz zapisy legislacyjne posłużą Wysokiej Komisji w sformułowaniu ostatecznego zapisu projektu ustawy o ułatwieniu dostępu do niektórych zawodów regulowanych, przedstawionego w następnej kolejności do prac sejmowych.

Z wyrazami szacunku

Wojciech Gęsiak, Architekt IARP
Prezes Krajowej Rady

Piotr Gadomski, Architekt IARP
Członek Krajowej Rady